

РОЗДІЛ 11 МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

УДК 341.7

DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-8/127>

ОСОБЛИВОСТІ ДИПЛОМАТИЧНОГО ПРАВА МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ PECULIARITIES OF THE DIPLOMATIC LAW OF INTERNATIONAL ORGANIZATIONS

Аббакумова Д.В., к.ю.н.,
доцент кафедри міжнародного права

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Стаття присвячена дослідженню актуальних проблем розвитку дипломатичного права міжнародних організацій. Встановлено, що після Другої світової війни міжнародні організації стали активними учасниками міжнародних відносин, що врешті рещт призвело до визнання міжнародним співтовариством їхньої правосуб'єктності. Держави зрозуміли, що для оперативного вирішення важливих питань їм необхідно співпрацювати між собою. Найкращим форумом для такої співпраці є саме міжнародні організації в межах яких діє постійна інституційна структура, яка здатна забезпечити безперервний комунікаційний процес між членами такої організації. Визначено, що міжнародні організації стали важливими учасниками міжнародних дипломатичних відносин. Яскравим прикладом цього варто вважати Європейський Союз, який має розгалужену систему своїх представництв у третіх країнах, а також приймає представництва держав у себе. Зазначено, що унікальний правовий статус Європейського Союзу, який є об'єднанням *sui generis*, безпосередньо впливає і на його дипломатичну діяльність. З'ясовано, що пройшовши шлях від делегацій Європейської Комісії до Представництв ЄС у третіх державах та Представництв ЄС при міжнародних організаціях, а також створення Дипломатичної служби ЄС, Європейський Союз став свідченням того, що міжнародні організації можуть бути не менш активними акторами на дипломатичному рівні та у дипломатичних відносинах, аніж самі держави.

Зазначено, що міжнародні організації так само як і держави мають активне та пасивне право посольства, однак між ними є відмінності. Активне право посольства полягає в тому, що міжнародні організації можуть відкривати свої представництва у державах чи навіть інших міжнародних організаціях, а пасивне означає, що представництва держав створюються при міжнародних організаціях. Встановлено, що активне право посольства використовується при направленні представництва міжнародної організації до держави-члена цієї організації, при направленні спеціальної місії, при направленні місії до держави, яка не є членом організації, при направленні місії до іншої міжнародної організації, а також при направленні делегації організації для участі у міжнародній конференції.

Ключові слова: дипломатичне право, міжнародні організації, Європейський Союз, Дипломатична служба ЄС, постійне представництво.

The article is devoted to the study of current problems in the development of diplomatic law of international organizations. It is established that after the World War II, international organizations became active participants in international relations, which eventually led to the recognition of their legal personality by the international community. States have realized that they need to cooperate with each other in order to quickly solve important issues. The best forum for such cooperation is precisely international organizations within which there is a permanent institutional structure capable of ensuring a continuous communication process between the members of such an organization. It was determined that international organizations have become important participants in international diplomatic relations. A vivid example of this should be considered the European Union, which has an extensive system of its delegations to third countries, and also hosts missions of states in its own framework. It is noted that the unique legal status of the European Union, which is a *sui generis* organization, directly affects its diplomatic activity. It was found that, having passed the way from the Delegations of the European Commission to the Delegations of the European Union in third countries and the EU Representations to international organizations, as well as the creation of the EU Diplomatic Service, the European Union became evidence that international organizations can be no less active actors at the diplomatic level and in diplomatic relations than the states themselves.

It is noted that international organizations, as well as states, have active and passive legation, but there are differences between them. The right of active legation consists in the fact that international organizations can open their representations in states or even other international organizations, and the passive legation means that permanent missions of states are established at international organizations. It is established that the active right of legation is used when sending a representation of an international organization to a member state of this organization, when sending a special mission, when sending a mission to a state that is not a member of the organization, when sending a mission to another international organization, as well as when sending a delegation of the organization to participate in an international conference.

Key words: diplomatic law, international organizations, European Union, Diplomatic Service of the EU, permanent mission.

Постановка проблеми. Впродовж багатьох століть держави вважалися єдиними суб'єктами міжнародного права. Знадобилося багато часу для того, щоб недержавні суб'єкти міжнародного права, наприклад, такі як міжнародні організації, набули міжнародно-правового значення і були визнані суб'єктами міжнародного права. З моменту створення Ліги Націй, а потім і ООН, міжнародні організації почали відігравати важливу роль у розвитку міжнародних відносин, забезпеченні миру та налагодженні активного співробітництва між різними суб'єктами міжнародного права. Зважаючи на те, що міжнародні організації не є основними суб'єктами міжнародного права обсяг їх прав та обов'язків залежить від держав, які можуть наділяти їх більшим або меншим обсягом цих прав. Для належного здійснення своїх повноважень міжнародні організації мають вступати у міжнародні відносини, відкривати представництва закордоном

та приймати представництва держав у себе. Таким чином міжнародні організації також вступають у дипломатичні відносини і застосовують відповідні норми міжнародного права. Варто наголосити, що міжнародні організації в силу своєї правової природи не можуть бути учасниками Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р., а тому питання про те, якими нормами регулюється їх дипломатичні відносини є достатньо актуальним. Дослідження особливостей дипломатичного права міжнародних організацій надасть можливість прослідкувати відмінності, які виникають у здійсненні дипломатичних функцій міжнародними організаціями та державами.

Окремими аспектами цієї проблематики займалися такі вчені як О. С. Кучик, О. О. Грінченко, А. Д. Гулієв, Б. І. Гуменюк, О. П. Сагайдак, О. М. Сіваш, Т. М. Циганкова, І. Робертс, П. Берман, Г. Батлер, Д. Лапас та інші.

Метою статті є дослідження окремих аспектів функціонування представництв міжнародних організацій, а також привілеїв та імунітетів, якими вони користуються відповідно до норм міжнародного права.

Виклад основного матеріалу. Говорячи про сучасні міжнародні дипломатичні відносини варто наголосити на тому, що міжнародні організації мають важливе значення у їх розвитку. Багатостороння дипломатія набула особливого поширення після Другої світової війни, коли було створено ООН та її спеціалізовані установи. Держави зрозуміли, що для вирішення важливих питань вони не можуть діяти самостійно, а мають знаходити шляхи співробітництва та взаємодії між собою. Найкращим шляхом для співробітництва стало створення розгалуженої системи міжнародних організацій як універсального, так і регіонального характеру. Будучи заснованими на принципах територіальної цілісності та рівності держав міжнародні організації стали основним осередком у побудові миру та стабільності у світі [1, с. 299-305].

Прикладами таких організацій є не лише ООН. Наприклад, НАТО було створено для забезпечення колективної безпеки серед її членів [2]. Рада Європи створювалася для забезпечення верховенства права та захисту прав людини [3]. Тенденція до створення подібних організацій для колективного співробітництва у певних сферах почала розвиватись з урахуванням географічного принципу та домовленостей про співпрацю у конкретних сферах, таких як торгівля, права людини, енергетика, транспорт та багато інших. Таке співробітництво дуже швидко розвинулося та навіть прискорилося, оскільки вплив глобалізації став більш очевидним і країни були змушені співпрацювати разом, щоб пом'якшити її наслідки. Наприклад, з такими вкрай негативними явищами як відмівання грошей та торгівля наркотичними засобами можна ефективно боротися тільки якщо всі держави ухвалить загальні правила щодо запобігання та боротьби з цими видами злочинів. Подібним чином ефективна відповідь на кліматичні зміни вимагає відданості більшості країн, особливо з великими економіками та великими промисловими потужностями. Результатом такої колективної співпраці є те, що всі держави є членами великої кількості міжнародних організацій, починаючи з членства в такій організації універсального характеру як Організація Об'єднаних Націй, та продовжуючи членством у регіональних міжнародних організацій в залежності від своїх інтересів.

Для забезпечення належного функціонування міжнародних організацій та здійснення покладених на них державами функцій, застосування норм дипломатичного права є необхідною умовою. Саме завдяки дипломатичному праву міжнародні організації мають можливість відкривати свої представництва у державах та приймати представництва у себе, забезпечуючи таким чином оперативне вирішення усіх питань.

У своєму рішенні у справі щодо дипломатичного та консульського персоналу Сполучених Штатів Америки у Тегерані (справа «США проти Ірану» 1979 р., більш відома як «Тегеранська справа») Міжнародний Суд ООН зазначив: «Інститут дипломатії, з його супутніми привілеями та імунітетами, витримав випробування століттями і довів, що є інструментом, необхідним для ефективної співпраці в міжнародному співтоваристві, та для того, щоб сприяти державам, незалежно від їхніх конституційних і соціальних систем, досягати взаєморозуміння і вирішувати свої розбіжності мирними засобами» [4]. Таким чином дипломатія стала невід'ємною частиною міждержавного співробітництва та сприяє швидкому вирішенню питань, що виникають у певних сферах. Саме дипломатія покликана врегульовувати усі спори, що можуть виникнути мирним та дипломатичним шляхом.

У 1964 році, коли Віденська конвенція про дипломатичні зносини набула чинності, вона стала кодифікацією

усталеної звичаєвої практики. З появою нових суб'єктів міжнародного права, таких як міжнародні організації, ця модель традиційної дипломатії не може бути застосована до них так само однаково як і до держав. Це пояснюється тим, що учасниками зазначеної Конвенції можуть бути лише держави. У той же час, відсутність у міжнародних організацій можливості бути частиною цього важливого міжнародного договору не означає, що вони не можуть брати участі у дипломатичних відносинах. З моменту підписання Віденської конвенції про дипломатичні зносини пройшло багато часу і відбулося багато змін. Міжнародні організації набули важливого значення у становленні норм міжнародного права, адже стали одним з основних майданчиків для укладання міжнародних договорів. Думка міжнародного співтовариства, яке на початку не бажало визнавати міжнародну правосуб'єктність міжнародних організацій, поступово змінилася. Від повного заперечення правосуб'єктності міжнародних організацій до повного її визнання знадобилося пройти достатньо довгий шлях. Цей шлях не можна назвати легким, але його результат мав вагомий вплив на формування сучасного міжнародного права.

Міжнародні організації пройшли етап трансформації у питаннях щодо методів їх функціонування та того як вони впливають на глобальні рамки традиційної дипломатії. Варто навіть казати про те, що вони перестали бути, так би мовити, «другорядними» суб'єктами міжнародного права, від яких нічого не залежить. Скоріше навпаки, міжнародні організації стали саме тим форумом, де приймаються важливі для міжнародного співтовариства рішення і вирішуються глобальні проблеми. Без активної участі міжнародних організацій у цих процесах та повної залученості їх членів не можна було б говорити про успішне співробітництво держав у таких сферах як захист прав людини, торгівля та економічні відносини, співробітництво у боротьбі зі злочинністю та багато інших сфер.

Найбільш яскравим прикладом таких перетворень можна без заперечень вважати Європейський Союз. Пройшовши шлях від делегацій Європейської Комісії до Представництв ЄС у третіх державах та Представництв ЄС при міжнародних організаціях, а також створення Дипломатичної служби ЄС, Європейський Союз став свідченням того, що міжнародні організації можуть бути не менш активними акторами на дипломатичному рівні та у дипломатичних відносинах, аніж самі держави.

У п. 5 ст. 3 Договору про Європейський Союз зазначено, що «Союз підтримує мир, безпеку та сталий розвиток планети, солідарність та взаємну повагу народів, вільну справедливую торгівлю, викорінення бідності та захист прав людини, зокрема прав дитини, а також суворе дотримання й розвиток міжнародного права, зокрема дотримання принципів Статуту ООН» [5]. Це положення Договору про ЄС надає чіткий сигнал про те, що Європейський Союз не лише підтримує зазначені цінності та принципи, а й намагається неухильно забезпечувати їх дотримання усіма суб'єктами міжнародного права. Європейський Союз є важливим гравцем не лише на регіональному рівні, а й на універсальному також. Без перебільшення можна говорити про те, що ЄС є ключовою фігурою у тих перетвореннях, які відбуваються в галузі дипломатичного права на сучасному етапі. Саме Європейський Союз має найбільш розгалужену систему дипломатичних представництв, саме ЄС має посаду Верховного представника з питань зовнішньої політики та політики безпеки, який фактично є міністром закордонних справ ЄС, оскільки представляє його на міжнародній арені, і саме в межах ЄС була створена Європейська служба зовнішніх справ, яку ще називають Дипломатичною службою ЄС. Процедура створення зазначених посад та органів не була миттєвою, проте стала важливим підґрунтям для розвитку дипломатичного права Європейського Союзу [9, с. 451-454]. Зараз

існує багато різних думок щодо того, чи варто окремо виділяти дипломатичне право ЄС чи про це взагалі нецільно говорити.

Зважаючи на особливу правову природу Європейського Союзу, який є об'єднанням *suī generis*, варто розглядати Представництва ЄС майже на тому рівні, що й дипломатичні представництва держав. У той же час існує проблема, пов'язана з тим, що держави у своїй дипломатичній діяльності керуються положеннями Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. Саме цей міжнародний документ регулює усі питання функціонування дипломатичних представництв держав, починаючи від призначення голови представництва і закінчуючи привілеями та імунітетами, які необхідні для належного виконання ними своїх обов'язків. Міжнародні організації, у тому числі Європейський Союз, не можуть бути учасниками вищезазначеної Конвенції, оскільки не відповідають одній з основних вимог – вони не є державами. Проте, неможливість приєднання до Конвенції не заважає міжнародним організаціям користуватися активним і пасивним правом посольства.

Велика кількість міжнародних організацій мають постійні представництва у державах, а держави, у свою чергу, мають постійні представництва при міжнародних організаціях. Не є виключенням і Україна, яка має Постійне представництво України при ООН, Постійне представництво України при Раді Європи, Постійне представництво України при ЮНЕСКО, Представництво України при Європейському Союзі, Постійне представництво України при інших міжнародних організаціях у Женеві, Постійне представництво України при міжнародних організаціях у Відні, а також Місію України при НАТО. Однак, варто пам'ятати, що є велика різниця між дипломатичними функціями міжнародних організацій та держав.

У ст. 3 Віденської конвенції про дипломатичні зносини зазначені основні функції дипломатичних представництв держав, серед яких представництво акредитуваної держави в країні перебування, захист інтересів акредитуваної держави та її громадян, ведення переговорів з урядом країни перебування, з'ясування усіма законними засобами умов та подій у державі перебування та повідомлення про них уряду акредитуваної держави, заохочення дружніх відносин між державами та розвиток економічного, культурного та наукового співробітництва між двома державами [6].

Зважаючи на те, що міжнародні організації мають відмінну від держав правову природу деякі з вищезазначених функцій не можуть здійснюватися міжнародними організаціями. Дипломатичні відносини міжнародних організацій значно відрізняються від міждержавних дипломатичних відносин. Інтереси міжнародних організацій в переважній більшості обмежені конкретною сферою діяльності, для реалізації якої і була створена організація. Тому, говорячи про дипломатичні відносини міжнародних організацій, необхідно враховувати ці відмінності і те, що повноваження міжнародних організацій також відрізняються від повноважень держав.

Міжнародні організації так само як і держави мають активне та пасивне право посольства. Активне право посольства полягає в тому, що міжнародні організації можуть відкривати свої представництва за кордоном, а пасивне означає, що представництва держав створюються при штаб квартирах міжнародних організацій, на території приймаючої держави [7, с. 1158-1183].

Активне право посольства використовується при направленні представництва міжнародної організації до держави-члена цієї організації, при направленні спеціальної місії, при направленні місії до держави, яка не є членом організації, при направленні місії до іншої міжнародної організації, а також при направленні делегації організації для участі у міжнародній конференції.

Для направлення дипломатичної місії міжнародній організації необхідна згода приймаючої держави та рішення органу організації, який має компетенцію щодо створення такої місії. Остання умова може викликати певні проблеми на практиці, адже більшість статутів прямо не уповноважує міжнародні організації надсилати місії до держав. Таке право може впливати з загальних повноважень та завдань міжнародної організації. Потреба в активному праві посольства, не завжди є очевидною. Оскільки пасивне право посольства є загальноновизнаним, держави можуть здійснювати всі необхідні дипломатичні відносини через постійні або тимчасові представництва в місці знаходження організації. Беручи до уваги те, що держави-члени міжнародних організацій зазвичай користуються правом направляти свої представництва до найважливіших міжнародних організацій, останні можуть спілкуватися зі своїми державами-членами саме через ці представництва. Проте, не завжди такий формат спілкування підходить обом сторонам, адже з розширенням кола повноважень та програм, які впроваджуються міжнародними організаціями, виникає потреба у їх тіснішому співробітництві з державами, в яких реалізуються дані програми чи проекти. В переважній більшості це стосується таких міжнародних організацій універсального характеру як ООН та її спеціалізовані установи, а також регіональних організацій як, наприклад, Європейський Союз, Рада Європи, ОБСЄ та ін.

Раніше активне право посольства міжнародних організацій було рідкісним явищем, але зі зростаючим розвитком співробітництва між державами та міжнародними організаціями дипломатична складова їх взаємовідносин набула особливого значення. Європейський Союз є одним з найкращих прикладів активної дипломатичної діяльності міжнародної організації регіонального рівня. Європейський Союз відкрив більше ста своїх представництв в країнах, які не є членами ЄС. До набуття чинності Лісабонського договору у 2009 р. ЄС діяв через Делегації Європейської комісії, а після 2009 р. вони почали називатися Представництвами ЄС. Не зважаючи на те, що Делегації Європейської Комісії представляли лише один інститут Європейського Союзу, а саме Комісію, вони були основою для представництва всієї діяльності ЄС [8, с. 324]. Появу Представництв ЄС після набуття чинності Лісабонського договору, а згодом і Європейської служби зовнішніх справ ЄС, варто вважати важливим кроком у становленні дипломатичного права ЄС. На сучасному етапі Представництва ЄС варто розглядати майже на тому ж рівні, що і дипломатичні представництва держав, хоча доволі специфічні через правову природу самого ЄС [9, с. 451-454].

Міжнародні організації також часто відкривають свої представництва на території своїх держав-членів, або направляють туди свої місії для вирішення певних завдань. Ці представництва можуть виконувати багато різних функцій. Деякі надсилаються на запит двох або більше держав, щоб допомогти врегулювати суперечку між ними, і в цьому випадку сама організація не буде залучена. Інші місії виконують наглядову функцію для самої організації. Наприклад, Програма розвитку ООН часто направляє свої місії до країн, що розвиваються, використовуючи ці місії для програмування, розробки проектів або оцінки тих проектів, що зараз реалізуються, чи вже були реалізовані у таких країнах. Спеціальні місії надсилаються до держав-членів, щоб отримати додаткову фінансову підтримку, зібрати інформацію або розглянути майбутню політику організації. Спеціалізовані установи ООН також надсилають спеціальні місії для конкретних цілей, адже зазвичай їх діяльність направлена на задалегідь визначену сферу взаємовідносин з країною. Зазвичай, спеціальні місії відправляються однією організацією, але бувають випадки, коли дві міжнародні організації досягають згоди щодо направлення спільної місії. Це полегшує координацію відповідної роботи зацікавлених організацій.

Якщо говорити про пасивне право посольства, то його зміст полягає у відкритті представництва певної держави при міжнародній організації. У ст. 5 Віденської конвенції про представництво держав у їхніх відносинах з міжнародними організаціями універсального характеру було визнано принцип, згідно з яким держави-члени можуть надсилати постійні представництва до міжнародних організацій, якщо це дозволяють правила організацій [10]. Очевидно, це право, яке держави-члени можуть використовувати в односторонньому порядку. Якщо в правових актах відповідної організації чи в її угодах із приймаючою державою не передбачено жодного іншого положення, держава-член не потребуватиме згоди ані організації, ані приймаючої держави. Однак на практиці таке погодження завжди має місце. Практика заснування постійних представництв держав при міжнародних організаціях походить ще з часів Ліги Націй. Кілька урядів створили постійні делегації в Женеві протягом першого року існування Ліги Націй. Інші доручили своїм дипломатичним представництвам у Берні чи Парижі або своїм консулам у Женеві діяти як офіцери зв'язку. Цей досвід виявився цінним і подібні представництва держав були створені при ООН після її заснування у Нью Йорку.

Держави, які є членами тої чи іншої міжнародної організації, можуть направляти до неї місії, які називаються постійними представництвами. Місії держави, яка не є членом міжнародної організації називаються місіями постійних спостерігачів. Постійні представництва держав-членів і місії постійних спостерігачів країн, що не є членами, дуже нагадують дипломатичні представництва в державах. Обидва складаються з дипломатів і виконують дуже схожі функції, такі як інформування акредитуючої держави про відповідні події, роз'яснення та захист інтересів акредитуючої держави при міжнародній організації, та функціонують у якості зв'язкового центру з акредитуючою державою. Представники держав при міжнародних організаціях також мають дипломатичні ранги. Постійні представництва і посольства часто поєднуються. Одне представництво може одночасно виконувати функції як

дипломатичного представництва в державі, так і постійного представництва при міжнародній організації. Приймаючі держави надають усім постійним представництвам привілеї та імунітети, які дуже подібні до тих, що надаються дипломатам. Їхнє юридичне зобов'язання робити це часто включається в угоду про штаб-квартиру міжнародної організації або в загальні конвенції про привілеї та імунітети.

У той же час відносини між організацією та постійним представництвом держави-члена відрізняються від дипломатичних відносин між державами в кількох важливих аспектах. По-перше, взаємовідносини є тристоронніми у всіх питаннях, які стосуються статусу представництва. Цей статус стосується не лише держави, що направляє та міжнародної організації, а й приймаючої держави, де ця організація розташована. Зокрема, обсяг привілеїв та імунітетів постійного представництва держави може відрізнятися з цієї причини. По-друге, відносини між організацією та постійним представництвом держави зазвичай тісніші за дипломатичні відносини між державами. По-третє, завдання постійного представництва при міжнародній організації в деяких аспектах відрізняються від тих, що мають дипломатичні представництва акредитуючої держави у державі перебування. Важливою функцією постійного представництва, яку важко порівняти з будь-якою функцією дипломатичного представництва, є координація національного представництва держави у різних органах організації. Постійне представництво служить центром для всієї національної діяльності, що відбувається в межах організації.

Отже, не зважаючи на те, що міжнародні організації не можуть бути учасниками Віденської конвенції про дипломатичні відносини 1961 р. вони все одно є активними учасниками дипломатичних відносин. Будучи суб'єктами міжнародного права, вони, так само як і держави, користуються активним і пасивним правом посольства. Особливості здійснення міжнародними організаціями цих прав полягають, в переважній більшості, у різних функціях і завданнях, які вони виконують у порівнянні з державами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Parry E. J. (2017). *Theory and Practice of Multilateral Diplomacy. Satow's Diplomatic Practice*. Ivor Roberts (Ed.). Seventh edition. Oxford: Oxford University Press, P. 299-305.
2. The North Atlantic Treaty, 4 April 1949. URL: https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/stock_publications/20120822_nato_treaty_en_light_2009.pdf
3. Statute of the Council of Europe, 5 May 1949. URL: <https://rm.coe.int/1680306052>
4. Case Concerning United States Diplomatic and Consular Staff in Tehran, Request for the indication of Provisional Measures, ICJ Order of 15.12.1979. URL: <https://www.icj-cij.org/public/files/case-related/64/064-19791215-ORD-01-00-EN.pdf>
5. Consolidated version of the Treaty on European Union, OJ C 326, 26.10.2012. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A12012M%2FTXT>
6. Vienna Convention on Diplomatic Relations 1961, URL: https://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/9_1_1961.pdf
7. Schermers H. G., Blokker N. M. *International Institutional Law: Unity Within Diversity*. 5th rev. ed. Leiden: Martinus Nijhoff publishers, 2011. 1273 p.
8. Butler G. (2017). *The European Union and Diplomatic Law: An Emerging Actor in Twenty-First Century Diplomacy. Diplomatic Law in New Millennium*. Paul Behrens (Ed.). Oxford: Oxford University Press, P. 319-340.
9. Аббакумова Д. В. Дипломатичне право та Європейський Союз: основні виклики. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 7. С. 451-454.
10. Vienna Convention on the Representation of States in their Relations with International Organizations of a Universal Character 1975. URL: https://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/5_1_1975.pdf
11. Lapas D. Diplomatic Privileges and Immunities for IGO-like Entities: A Step Towards a New Diplomatic Law. *International Organization's Law Review*. Vol.17, 2020. P. 350-378.